

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Santi Vila

Patim hemorrees tipus conseller de Cultura: Santi Vila (Granollers, 1973), trànsfuga convergent d'ERC, historiador d'ofici, de benefici la política. Cul del Jaumet i julivert de totès les salses, el Santi sobreviu al càrrec de conseller de Territori i Sostenibilitat gràcies a les dots naturals (?) de transformista. I per sostenibilitat, la seva. En l'actual rol de factòtum cultural (??) el Santi és la viva imatge del "donde dije digo, digo Diego". En els temps quan el mestral bufava a favor de tornar les obres sacres al monestir de Sijena, el Santi rodolava penell: ara sí, ara no, i ara ni sí ni no, sinó tot el contrari. Total, ha acabat fent el que tocava fer: tornar les peces al lloc d'origen. Bé, no totes, la torna de la compravenda. Pillets que som (diu l'astut Artur Mas), ens hem reservat la part del lleó: 44 bistecs de la ronyonada. Però el Santi es lamenta, "Microclimes de pressió han fet que la gent que segurament no ha trepitjat mai un museu, àra són veritables garants de la cultura (...) i que això nò és un conflicte identitari". (LA MAÑANA, 27/7/16). ¿En quin supramón viu el Santi Vila? A Lleida, gent nostrada ha sortit al carrer defensant allò propi, identitari. Parlar de microclimes, de demandes judicials per despeses de conservació, sona a la puta i la Ramoneta. Mentrestant, Eduard Carbonell sentència que els museus venen a ser parcs temàtics historicistes. Puta pela!